

A Montseny ja fa anys que no es parla que s'hi hagi vist cap llop. La persecució constant i els moderns mitjans de locomoció, que han fet que s'hi poguessin dirigir els caçadors de les altres contrades i sobretot de Barcelona, ha produït una minva extraordinària, àdhuc en tota la caça de la regió montsenyenca.

Cap els cims d'Aiguafreda i Bertí, la vida de la pagesia és força semblant a la de Montseny i la feina del camp al bon temps i els treballs del bosc a l'hivern. Però en el Serrat, a Puiggraciós, més arrecerat dels vents freds i amb més terres de cultiu, els homes es dediquen quasi bé únicament a les feines dels conreus. La recol·lecció de pinyes es fa molt sovint, durant els dies més freds o humits de la hivernada, puix que, al revés de Bertí, on quasi tot el bosc és d'alzines, al Serrat tenen una enorme preponderància els pins anomenats del país.

La caça a Bertí no hi és tan important com a Montseny i per això no serveix com treball remunerador. Als cingles de Bigues, però, a voltes hi ha alguna àliga entre els forats de la roca.

A la muntanya de Gallifa, generalment despoblada, hom troba algunes cases un xic avall del turó o bé al cim de la carena. Per la banda de Sant Feliu de Codines hom hi troba can Déu i La Roca de Gallifa, que es dediquen quasi únicament als conreus, que molts són de regadiu utilitzant l'aigua dels torrents. Pel setembre, tot esperant la recol·lecció dels raïms, puix que ací hom retroba la vinya altra vegada, alguns joves dels voltants baixen a veremar cap el costat occidental del Vallès i puguen després, a principis d'octubre, a punt de començar a collir els raïms d'aquesta banda. Cap dalt, a Sant Sadurní de Gallifa, els conreus es redueixen a gramínees diferents i els treballs del camp es simplifiquen enormement. Les poques masies d'aquest costat han de cercar en el bosc, a l'hivern, la feina que no els dona la terra conreable. Durant l'any anant a segar i tallar raïms en les temporades primerenques, obtenen un rendiment que altrament no trobarien. També els bolets, allí força abundants, i les tòfones, que van a collir-les cap a Sant Feliu i Granollers, són procediments que usen per a augmentar la recaptació. Igualment la caça, segons el temps, serveix de mitjà de vida, la qual també ací té bona importància; anys enrera sobretot abundaven les guineus, que tenien eixopluc entre les obertures de les roques. Encara n'hi ha alguna actualment i de tant en tant algun senglar s'hi deixa caure, el qual és aviat perseguit pels caçadors del voltant. ⁽¹⁾ Poca tirada tenen pels ramats, però, vers aquests cims. Aquests abunden més cap a Sant Llorenç del Munt, malgrat i que la vegetació no hi tingui tanta importància. Allí, però, poques masies es troben fora de la part

(1) A la casa Les Pujadetes tenen dissecat el cap d'un senglar caçat allí fa ben pocs anys.